

Att följa Kristus

Du säger att ja, du är fast besluten att följa Kristus. Då måste du gå i Guds takt, inte i din egen!" (Den helige Josemaría, Smedjan, 531)

2021-06-21

Jag antar att ni i likhet med mig, då ni tänker på omständigheterna kring ert beslut att anstränga er att leva tron fullt ut, känner en djup tacksamhet gentemot Herren samtidigt som ni – utan falsk ödmjukhet – är ärligt övertygade om att det inte finns någon förtjänst alls

från er sida. De flesta av oss har lärt sig att åkalla Gud i barndomen, av kristna föräldrar. Senare kanske lärare, kamrater eller bekanta på tusen olika sätt hjälpt oss att inte förlora Jesus Kristus ur sikte.

En dag – jag vill inte generalisera, öppna ditt hjärta för Herren och berätta om din egen historia för honom – kanske en vän, en vanlig kristen som du, avslöjade nya och vida horisonter för dig, nya men samtidigt lika gamla som evangeliet självt. Han föreslog möjligheten för dig att göra ett allvarligt menat åtagande att följa Kristus, att bli en apostel för apostlar. Du kanske förlorade ditt lugn, som du återfick, omvandlat till frid, först när du frivilligt, för att du helt enkelt ville det – vilket är det övernaturligaste skäl som finns – sade ja till Gud. Och då började du erfara den kraftfulla, ständiga glädje som bara försvinner om du avlägsnar dig från honom.

Jag tycker inte om att tala om utvalda eller privilegierade. Men det är Kristus som talar, som väljer. Det är det sätt den heliga Skrift uttrycker sig på: *Elegit nos in ipso ante mundi constitutionem* – säger den helige Paulus – *ut essemus sancti*, han har före världens skapelse utvalt oss till att vara heliga. Jag vet att detta varken fyller dig med högmod eller får dig att känna dig överlägsen andra människor. Detta Guds val, roten till kallelsen, måste vara grunden för din ödmjukhet. Reser man kanske ett monument över en stor målares penslar? De används för att göra mästerverk, men förtjänsten är konstnärens. Vi – kristna – är endast redskap i händerna på världens Skapare, alla människors återlösare.

När Kristus går förbi, 1

Det är tron på Kristus, som dött och uppstått, som är närvarande i alla

och vart och ett av vårt livs
ögonblick, som upplyser våra
samveten och manar oss att av alla
våra krafter engagera oss i
mänsklighetens historias alla
bekymmer och problem. I denna
historia, som började med världens
skapelse och som kommer att
avslutas i och med tidens slut, är en
kristen inte statslös. Han är en
medborgare i människornas stad,
med själen full av en längtan efter
Gud, vars kärlek han börjar se redan
i denna etapp i tiden och i vilken han
känner igen det mål som vi alla som
lever på denna jord är kallade till.

Om mitt eget vittnesbörd kan vara av
intresse, kan jag säga att jag alltid
har sett mitt arbete som präst och
själasörjare som en uppgift som
syftar till att ställa varje människa
inför hennes livs alla krav och hjälpa
till henne med att upptäcka vad Gud,
rent konkret, begär av henne, utan
att på något sätt begränsa det heliga

oberoende och det välsignade personliga ansvar som kännetecknar ett kristet samvete. Detta handlingssätt och denna anda grundas på respekten för den uppenbarade sanningen och på kärleken till människans frihet. Jag skulle kunna tillägga att det även grundas på vissheten om att historien inte är avgjord, utan öppen för många möjligheter som Gud inte har velat stänga för oss.

Att följa Kristus innebär inte att man tar sin tillflykt till kyrkobyggnaden och rycker på axlarna åt samhällets utveckling, åt människornas och folkens landvinningar eller misstag. Tvärtom, den kristna tron får oss att se på världen som Herrens skapelse och därför att uppskatta allt som är ädelt och vackert, att erkänna värdigheten som tillkommer varje person, skapad till Guds avbild, och att beundra frihetens underbara gåva, genom vilken vi är herrar över

våra handlingar och – Gud ske lov –
kan bygga vårt eviga öde.

Det skulle vara liktydigt med att
förminska tron, att reducera den till
en världslig ideologi, att förvandla
den till ett politiskt-religiöst standar
som man använder för att hota och –
i kraft av en förment gudagiven
myndighet – fördöma dem som inte
tänker på samma sätt i frågor som till
sin natur är öppna för många olika
lösningar.

När Kristus går förbi, 99

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/att-folja-kristus/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/att-folja-kristus/) (2025-08-10)